

чави лжчи, чакайки сетен час да вжзмезди оногова, който е заложил труд и грижи.

Не е ли сжщото с човека?

Що е живота на човека пред прага на смжртта без едно хубаво дело, без един подвиг, без една благодател? — пуста нива по която само тржни и буреняк е избуяло. А що е живота на човек с светли дела, отдал цел жирот за род и родина, за ближен и нуждающ, за пример и назидание? — той е обработена нива, която с гордост очаква жетва.

След жетвата се мери силата на нивата. След смжрта се цени заслугата на човека.

Тжй мислише Горан Горнака и леко му ставаше на гжрди, когато си спмняше минало и произход.

. . . Баща му бе камбана за селска цжрква подарил — той иконостас на Матер Бжжия от Света гора донесе. Училището в село с негови пари сградиха, а на Коледа за всеки беден ученик все по нещо направя.

Не обича той празносжитници и хлевоустите. Не може да тжрпи всекиго, що за мжж се мисти, а работата му е бабишка и за туй неговата кржчма е само за избрани отворена, с кжито думата си може да сжеце. Хубавото, силното и доброто — ей неговата обич. И затова той сждрани и омжрсени дрехи не носи; кржчмарсгво лете не тжрпи; нивя в Балкана не оре и с Исмаил бег дружба не разваля.

Исмаил бег не спираше на едно място очи. Той правеше преглед на нивите си. И когато свжрна поглед на Горан Горнака — пресегна и го по рамо потупа, за да му изкаже каква радост пжлни душа му. Току да каже дума — песен му думата прекжсна.

Жетварка песен подела:

Черней горо, черней сестро

Двама да чернеем,

Ти за твоито листе горо —

Аз за пжрво либе

Песента прозвжнтя като молитва. Ясния момински глас ехтеше с тжга на разлжчена младост, с купнеж на пожараяща любов, сжс силата на момински блян.